

administrativ Praxis i Forhold til andre Dødelige. Naar der taltes om de Fornemme og Høitstillede, blev det sagt, at de havde altid deres „Lafaier“, som traadte op for dem, naar de gjorde noget galt, og som tog dem i Forsvar. Hvad er Slutningen? Er Enhver, som tager sig af en Mand, man anser for at være mindre vel behandlet, demes „Lafai“? Skal det være det ærede Medlems Slutning? Og, er det ikke hans Slutning, vil han ikke selv staa i samme Forhold til det, han forsvare, som han har paa-duttet andre, naar de optræde for Nogen, hvortil saa Udtryk som disse, der kun kunne være stikede til at indvirke paa, er uheldig. Maade paa dem, der møde her med en ærlig Bestræbelse for at finde Sandheden? De ere kun egnede til at vække og hidse Videnskaberne ved Naaben, som helst maatte holdes udenfor en Rigsdags Forhandlinger. Med ikke mindre Hensynsfuldhed omtaltes de, der have deltaget i at afgive Forklaring eller i hele den juridiske Undersøgelse, som har fundet Sted. Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds gif saa vidt, at Formanden maatte standse ham, da han betegnede et af disse Vidner som „Opfunderen“ af den paagjældende Yttring; men selv om dette Udtryk tages tilbage, bliver der virkelig nok endda, som kan vise, i hvilken Grad det ærede Medlem tillader sig at nedsette dem, som have afgivet deres Ed paa deres Forklaringer, og hvis Ord derfor vel have Krav paa at staa til Troende ligeoverfor Løse Sigtelser. Det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (A. H. Kruse), som talte for lidt siden, erklærede, at der ikke var indkaldt et eneste „uwilligt“ Vidne, de Vidner, som vare tilfaldte, havde alle været „villige“ til at vidne, havde afgivet „villigt“ Vidnesbyrd. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem er ligesaa uheldig med Hensyn til Lovens Udtryk om „uwillige Vidner“, som han var med Hensyn til Udtrykket „inhæverende Beskyldninger“; det lader til, at han under „uwillige“ i Lovens Betydning forstaa dem, der ikke ere villige til at vidne. Hvis dette er Tilfældet, er det imidlertid en Misforstaaelse af ham. Det er en seminaristisk, ikke en juridisk Opfattelse af Loven. Det, der er Tale om, er, at der er indkaldt saadanne Vidner, som have hørt den paagjældende Yttring, og oprigtig talt forekommer det mig at være det Arimeligste af Alt, at man har villet have indkaldt Folk, som forud erklærede, at de ikke havde hørt den Yttring, hvorom Alt dreiede sig. Det er en af de Sætninger, som ere fremkomne i Gaar f. Ex. fra det ærede Medlem for Svend-

borg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) og ikke mindre end fra det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle); de vilde selv vidne og afgive Forklaring. Men de have jo, siger de os, ikke hørt Yttringen. Hvad skulde det da hjælpe, om man kom til de Herrer og spurgte: Hvorledes er denne Yttring brugt, naar de sige: Vi have ikke hørt den; de kunne jo dog ikke afgive Forklaringer om Sammenhængen med Yttringer, som de sige, de ikke have hørt. Overhovedet vilde det være urigtigt at indkalde flere til at give Forklaring, naar man havde Folk for sig, som havde hørt den paagjældende Yttring og vare villige til derpaa at aflægge Ed. Ikke Enhver, som tror at have hørt et Ord, kan derfor aflægge Ed paa, hvad han har hørt; der kan være Mange, som have hørt Yttringen, men kunne være usikre om Formen, om Sammenhængen, om Tiden, om Stedet og hvilken Karakter de vilde tillægge den, og derfor vilde tage i Betænkning at aflægge Ed; men her er det jo Tilfældet, at vi have sex Vidner, som virkelig under Ed have afgivet deres Forklaring. Jeg maa tillade mig at tro, at den Uoverensstemmelse mellem nogle enkelte af Vidnerne i et enkelt Punkt, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds i Gaar fremhævede, og paa hvilken han vilde bygge en hel Bevisførelse for, at Vidnesbyrdene Intet duede, er høist forsvindende, og ikke vil være af mindste Betydning, dersom denne Sag nogenfinde skulde komme frem for en Dommer. Men det gif jo tilsidst saa vidt, at det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds erklærede, at hvad der end stod i Protokollen, saa var det vist, at Andersen ikke havde hørt, at den paagjældende Forespørgsel var rettet til ham under Mødet; thi han — det ærede Medlem — og kun han havde af Andersen faaet „den nøgne Sandhed“ at vide, og over for det kunde det ikke komme i Betragtning, hvad der stod i Protokollen. Veed det ærede Medlem virkelig, hvad han her har sagt? Er det ham klart, at der i disse Ord ligger med Nødvendighed en Sigtelse for falsk Protokolførsel? Staar det klart for det ærede Medlem, at dette er den eneste mulige Forklaring? (Berg: Unøiagtig!) Nei! I disse Forhold eksisterer der ikke Noget, som kan smøgges bort med Ordet „unøiagtig“; der eksisterer kun to Ting, rigtig og falsk, ærlig og uærlig. Unøiagtighed slipper man her ikke med. Naar en Protokol bliver oplæst for den, der er indkaldt for Domstolen, og han efter at være afspurgt, om Forklaringen er rigtig, tiltræder den, er der